

*

Trebuie să mă trezesc din nou la ora asta. Îmi simt fiecare secundă trecând, un minut după altul, și nu pot opri bilanțul gândurilor mele. De ce toate acestea? Pentru că tristețea m-a cuprins în îmbrățișarea ei puternică, iar acum nu pot să evaderez din ea. Îmi doresc să fiu undeva – altundeva, în altă parte, departe de toate aceste gânduri. Dar sunt aici, în această stare de melancolie, și nu pot scăpa. Este ca și cum m-am născut pentru a trăi în această tristețe, și nu există nimic ce aș putea face pentru a o schimba.

*

De când exist pe această lume, simt că trecerea timpului este înfricoșătoare și grea. Cu fiecare secundă care trece, parcă se adaugă o povară suplimentară pe umerii mei. Cuvântul „de când” poartă cu el un sentiment de inevitabilitate și neputință, ca și cum aș fi sortit să trăiesc în această lume și să îndur toate greutățile ei. Dar în același timp, acest cuvânt mă face să mă gândesc și la posibilitatea schimbării. Poate că de-a lungul timpului, voi putea găsi o modalitate de a

face față acestei încărcături și de a găsi bucurie în viață. Poate că *de când* va fi înlocuit cu *de-acum înainte*, iar povara va deveni mai ușoară. Depinde de mine să găsesc acea schimbare și să încep să trăiesc într-un mod care să aducă mai multă fericire și împlinire în viața mea.

*

Există o cunoaștere care face ca tot ceea ce facem să pară lipsit de sens și importanță. Ea ne învață că nu există nimic în afară de ea însăși și că totul este lipsit de temeii. Această cunoaștere este atât de pură încât respinge ideea de obiecte și materie. Ea sugerează că a face sau a nu face ceva este la fel de lipsit de sens și că nimic material nu poate să dea vreo valoare actului. Realitatea, conform acestei cunoașteri, este absurdă și inutilă.

*

În această stare de tristețe și singurătate, cunoașterea postumă pare să fie cea mai adecvată. Aceasta îi permite subiectului cunoscător să se simtă în același timp viu și mort, prezent și trecut. Tot ceea ce face este deja trecut, iar actul în sine este pierdut pentru totdeauna în trecut. Fiecare gest este fără importanță și nu merită să fie pus suflet în el, iar singura satisfacție este aceea de a putea repeta mereu același lucru. În această stare, tristețea și singurătatea sunt omniprezente și nu există nicio speranță de a găsi sens sau valoare în viață.

*

Ne simțim în permanență puși în mișcare, parcă ne grăbim prin viață, încercând să evităm dezastrul nașterii și să

fugim de moarte. Suntem supraviețuitori, zvârcolindu-ne prin existență și încercând să uităm că suntem condamnați la moarte încă de la naștere. Frica de moarte este adesea o proiecție în viitor a unei spaime care își are rădăcinile în primele noastre clipe de viață.

În mod paradoxal, ne-am învățat să considerăm nașterea un bine suprem, o bucurie inegalabilă, iar moartea ca fiind un rău, o pierdere insuportabilă. Cu toate acestea, Sartre ne amintește că existența noastră începe prin a fi pur și simplu „aruncați în lume”, fără nicio alegere, într-un univers lipsit de sens și de direcție. Suntem ființe în devenire, fără nicio garanție asupra viitorului și fără nicio putere asupra faptului că vom muri.

Sartre ne avertizează, de asemenea, că suntem condamnați la libertate, iar libertatea noastră este adesea o sursă de anxietate și dezorientare. Suntem în permanență nevoiți să alegem, iar aceste alegeri ne pot defini și ne pot influența cursul vieții. Însă, odată ce am făcut o alegere, suntem responsabili de ea și de consecințele sale. Suntem condamnați să ne asumăm responsabilitatea pentru propriile noastre alegeri și să ne confruntăm cu consecințele lor, chiar dacă acestea sunt dureroase sau neplăcute.

Astfel, nașterea noastră poate fi privită ca o adevărată catastrofă, o împingere violentă într-un univers străin și incomprehensibil, în timp ce moartea poate fi văzută ca un act final de eliberare, un sfârșit al suferințelor și limitărilor noastre umane. Într-un fel, suntem mereu între cele două, chinându-ne prin existență, încercând să ne descurcăm cu limitele noastre umane și cu impermanența vieții. Dar, în același timp, suntem condamnați să căutăm sens și

semnificație în această existență trecătoare, să încercăm să creăm valoare și să ne realizăm potențialul uman, în ciuda tuturor dificultăților și provocărilor.

*

Alienarea este precum o boală incurabilă, care ne distruge treptat identitatea și esența. În loc să fim autentici și sinceri cu noi înșine, ne abandonăm în lumea artificială a societății, unde suntem nevoiți să jucăm un rol și să ne ascundem adevărata ființă sub o mască de aparențe și convenții sociale.

*

Alienarea este ca un blestem care ne urmărește întreaga viață, ne ferește de autenticitate și ne face să ne simțim străini față de lumea în care trăim. În loc să ne acceptăm și să ne iubim așa cum suntem, suntem nevoiți să ne conformăm la standardele impuse de societate, fără să ne întrebăm dacă acestea sunt cu adevărat în acord cu sufletul nostru.

*

Despre alienare, nimic nu dovedește mai bine cât de mult am pierdut din noi înșine decât incapacitatea de a ne recunoaște pe noi înșine în ochii altora. Am devenit niște străini față de noi înșine și față de cei din jurul nostru, iar distanța dintre noi și ceilalți nu face decât să se adâncească cu fiecare zi ce trece. În lumea de astăzi, în care tehnologia și conexiunile digitale sunt la îndemâna noastră, paradoxal, suntem tot mai izolați și singuri. Am creat un univers artificial, în care interacțiunile umane

sunt reduse la comunicare prin intermediul ecranelor și la raportul dintre noi și lucrurile pe care le deținem. Ne-am pierdut simțul realității și al prezenței, iar alienarea noastră s-a intensificat. Am devenit niște roboți, urmând un traseu programat și bine stabilit, fără a ne mai întreba de ce și pentru ce o facem. Ne-am adaptat la un stil de viață care ne-a transformat în consumatori ai propriei noastre existențe. Suntem prizonierii propriilor noastre alegeri, iar zilnic suntem martorii unei degradări morale și spirituale. În acest context, nu ne rămâne decât să ne uităm în oglindă și să recunoaștem că suntem străini de noi înșine și de ceea ce ne definește ca ființe umane. E timpul să ne reamintim că suntem ființe sociale și că avem nevoie unii de alții pentru a supraviețui. Numai atunci putem spera să depășim această stare de alienare și să ne întoarcem la noi înșine.

*

Singurătatea este ca o pedeapsă pe care o primim încă de la naștere, o condamnare la izolare și alienare. Ne naștem singuri și murim singuri, iar între aceste două momente parcurgem un drum solitar prin existență. Încercăm să ne găsim un rost, să ne formăm relații cu alți oameni, dar până la urmă suntem confrunțați cu ideea că suntem străini unul față de altul și de lumea din jurul nostru. Sentimentul de singurătate ne bântuie în fiecare zi, fie că suntem înconjurați de oameni sau ne retragem în izolare. Suntem prizonieri ai propriilor noastre gânduri, în căutarea unei conexiuni cu ceva mai mare, mai profund, dar ne lovim mereu de limitările noastre umane. Singurătatea este o stare pe care o purtăm mereu cu noi, ca o umbră care ne urmărește

pretutindeni și ne amintește mereu de fragilitatea noastră ca ființe umane.

*

Într-o lume plină de durere și suferință, bucuria este adesea singura rază de lumină ce pătrunde prin norii întunecați. Dar, oare, de unde vine această bucurie? Este ea o manifestare a universului sau a unui zeu misterios care stă la originea creației? Este greu să găsim răspunsuri clare și certe la aceste întrebări, dar este indubitabil faptul că există ceva ce ne provoacă aceste stări de fericire și extaz. În cazul în care această bucurie este provocată de un zeu sau de un univers divin, atunci aceasta ar fi o dovadă a prezenței sale în viața noastră. Cu toate acestea, această prezență nu este întotdeauna una pozitivă. De multe ori, zeul sau universul care ne oferă bucurie este același care ne aduce suferință și durere. Suntem supuși unor cicluri nesfârșite de naștere, viață și moarte, în care bucuria și tristețea sunt strâns legate și nu pot fi separate una de cealaltă. În astfel de momente, ne simțim singuri și abandonați, în ciuda faptului că suntem înconjurați de oameni și lucruri care ne aduc bucurie. Ne confruntăm cu singurătatea noastră interioară și cu vidul existențial care ne poate copleși și ne poate face să ne întrebăm de ce suntem aici și care este sensul vieții noastre. Dar poate că tocmai această singurătate este cea care ne îndeamnă să căutăm o conexiune cu ceva mai mare decât noi înșine, să ne căutăm un zeu sau un univers divin care să ne ofere răspunsuri la întrebările noastre existențiale și să ne ofere un scop mai înalt în viață. Astfel, bucuria poate fi văzută ca

un dar și ca o blestemare în același timp, iar prezența zeului sau a universului divin poate fi atât o binecuvântare, cât și o provocare. Depinde de noi să alegem cum să ne raportăm la acestea și să găsim sens și înțeles într-o lume care poate fi atât de confuză și tulbure.

*

Nimic din ceea ce mă înconjoară nu pare să mă atragă sau să mă inspire, decât trecutul și neexistența. Mă gândesc mereu la momentele în care nu existam încă, la perioadele nesfârșite în care nu eram încă născut. Aceasta pare singura sursă de consolare și de adăpost într-o lume pe care nu o înțeleg, în care mă simt străin și neîmplinit. În imediatul prezent, mă simt pierdut și singuratic, iar singura scăpare pare a fi căutarea unui refugiu în trecutul meu inexistent. Este ca și cum nimic din lumea aceasta nu poate să mă sature, să mă mulțumească sau să mă facă să mă simt acasă.

*

În această lume a superficialității și a simulacrului, simt că-mi lipsește ceva vital: nevoia fizică de dezonoare. Mi-aș fi dorit să fiu un descendent al unui criminal notoriu, să port în genele mele o moștenire a violenței și a disprețului față de viață. Pentru că în loc de falsa politețe și de ipocrizia convenționalității, aș fi avut curajul să exprim ceea ce simt cu adevărat, să trăiesc liber de constrângerile morale impuse de societatea așa-zis civilizată. Dar în schimb, m-am născut într-o familie obișnuită, cu valori și principii respectabile, și acum mă lupt cu un gol interior pe care nu îl pot umple cu nimic.

*

Cum să ceri ajutor de la oameni care nu cunosc decât propriile lor temeri și slăbiciuni? Să le ceri să se roage pentru tine înseamnă să-ți pui destinul în mâinile lor, să-ți încredințezi mântuirea lor personal, în loc să te descurci singur cu proprii demoni. Și dacă încă mai crezi în zei, de ce să le ceri ajutorul oamenilor pentru a-ți vindeca sufletul? Cu siguranță, ei nu cunosc drumul tău interior și nici nu pot să înțeleagă pe deplin cum te simți. Și mai presus de toate, cum poți să-ți pui destinul în mâinile altora, când lupta ta este una personală și unică? Îți este teamă de mântuirea ta sau de faptul că ești singur în fața ei? Întrebarea ta rămâne fără răspuns, dar adevărul este că nimeni nu poate să-ți ofere mântuirea, ci numai tu însuși. Așa că încetează să ceri ajutorul altora și caută singur drumul tău spre mântuire.

*

Ce lucru grotesc este să simți că nu poți simți nimic mai mult decât o *greață*! Poate că nici sublimul însuși nu poate să ofere mai mult. Adevărata tragedie este că suntem captivi în limitele propriilor noastre simțuri și nu putem experimenta nimic mai mult decât ceea ce percepem cu acestea. În încercarea noastră de a găsi sens și semnificație în lumea noastră limitată, ne pierdem în cele din urmă în această închisoare a percepțiilor noastre. Cum putem să ne eliberăm din această captivitate și să descoperim o realitate mai profundă și mai complexă decât ceea ce ne este permis să simțim cu simțurile noastre? Aceasta este dilema noastră

eternă, iar răspunsul poate fi la fel de eluziv precum adevărul ultim despre universul nostru.

*

Omul este sortit să scoată, să dezvăluie, să aducă la lumină tot ce este ascuns, să zdrobească zidurile construite de Zeu însuși. Doar prin această acțiune, omul poate spera să se deosebească de divinitate și să-și găsească propria sa libertate. Dar, în același timp, acesta este și cel mai mare blestem al umanității, pentru că, odată ce toate zidurile au fost dărâmate și toate tainele au fost dezvăluite, ce mai rămâne să fie descoperit? Oare nu este acesta motivul pentru care omul își dorește mereu să păstreze o mică parte din misterul și enigma care îi înconjoară existența?

*

De ce ne naștem? De ce trăim? Sunt întrebări la care nu putem găsi un răspuns satisfăcător, dar totuși, ne comportăm ca și cum am fi înțeleș perfect sensul și scopul vieții noastre. Trăim într-o iluzie confortabilă, ne lăsăm pradă ego-ului nostru și uităm că nașterea noastră nu a fost decât un accident al hazardului. Ne agățăm de amintiri și speranțe, deși știm că ele sunt la fel de trecătoare ca și noi înșine. Și totuși, ne trăim viețile ca și cum am fi personaje importante într-un scenariu în care suntem singurii autori și regizori. Dar cine ne-a dat acest drept? Cine ne-a dat acest privilegiu de a ne considera centrul universului? Este doar o iluzie, un joc al minții noastre. Adevărul este că suntem doar o mică parte dintr-un univers imens și misterios, un univers care nu are nevoie de noi ca să existe

și să funcționeze. Și totuși, ne înșelăm singuri, ne jucăm rolul în această comedie absurdă și continuăm să credem că suntem esențiali pentru existența acestei lumi.

*

Deși încerc să mă desprind de convenții și de aparențe, mereu mă simt prins într-un joc al ambiguității. Nu pot face un pas hotărât spre ceea ce se află dincolo de ele, dar nici nu pot să mă complac în lumea lor iluzorie. Îmi petrec viața plutind într-un limb al nehotărârii, prins între două lumi, fără să pot să le las sau să le îmbrățișez în totalitate. Parcă mi-e teamă să mă angajez într-un sens sau în altul, de teamă să nu pierd ceva esențial. Dar poate, paradoxal, tocmai această frică îmi ia orice posibilitate de a mă elibera cu adevărat. Așa că rămân suspendat, prins într-un echilibru fragil între realitatea lumii și fantezmele mele interioare, fără să pot să aleg unul sau altul cu adevărat.

*

Anii trec și mulți dintre noi evităm să ne gândim la moarte, ne refugiem în activități și preocupări zilnice și sperăm că vom avea timp să ne gândim la asta mai târziu. Dar, în cele din urmă, moartea ne ajunge din urmă și ne confruntăm cu regretul că nu ne-am gândit la asta mai devreme.

*

Gândul la moarte poate fi înfricoșător, dar poate fi și un catalizator pentru a ne trăi viața într-un mod mai conștient și autentic. Într-un fel, gândul la moarte poate fi un instrument de libertate, deoarece ne poate ajuta să ne